

תפן. חמו ישראל, דלא הוה ההוא זיוא יקרא דמלפיהון, הדא הוא דכתיב, ויבאו מרתה ולא יכלו לשפת מים ממרה. מה הטעם? כי מרים הם. לא התבשמה נפשם כבתחלה. ולא עוד, אלא שבא לקטרג עליהם. מה פתוב? ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ, ואין עץ אלא תורה, שפתוב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואין תורה אלא הקדוש ברופ הוא. רבי אבא אמר, אין עץ אלא הקדוש ברופ הוא, שפתוב (דברים) כי האדם עץ השדה, עץ השדה ודאי, זה עץ שדה של תפוחים קדושים (מלכות). וכשהתגלה זיו כבוד מלכם עליהם, אז וישלף אל המים וימתקו המים. מה זה וימתקו המים? שקטגור נעשה סגור.

אמר רבי אבא, בא ראה, בתחלה כשנכנסו ישראל לברית של הקדוש ברופ הוא, לא נכנסו כראוי, מה הטעם? כי נמולו ולא נפרעו, ולא התגלה הרשם הקדוש. כיון שהגיעו לכאן מה פתוב? שם שם לו חק ומשפט. שם נכנסו ישראל לשני חלקים קדושים באותו גלוי שהתגלה הרשם שלחם, ונקראו חק ומשפט. חק - כמו שנאמר (משלי לא) ותתן טרף לביתה וחק לנערתי. ומשפט - כמו שנאמר משפט לאלהי יעקב. ושם נסהו - באותו אות קדש, כמו שנאמר כי חק לישראל הוא. בספרו של רבי ייבא סבא אמר הדבר על אותו מטה קדוש.

ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך. ויאמר, מה זה ויאמר? לא כתוב מי אמר את זה. אלא הקדוש ברופ הוא אמר. רבי חזקיה אמר, שמענו (משמע) אמירה סתם

מה פתוב, ויצעק אל יי' ויורהו יי' עץ, (דף ט"ו ע"ב) ואין עץ אלא תורה, דכתיב, (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואין תורה, אלא קדשא ברין הוא. רבי אבא אמר, אין עץ אלא קדשא ברין הוא, דכתיב, (דברים כ) כי האדם עץ השדה, עץ השדה ודאי, דא עץ שדה דתפוחין קדישין. וכד אתגלי זיו יקרא דמלפיהון עליהו, פדין וישלף אל המים וימתקו המים. מאי וימתקו המים. דקטיגורא אתעביד סניגורא.

אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא ברין הוא, לא עאלו כדקא יאות. מאי טעמא. בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא. כיון דמטו הכא, מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט. תפן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגלייא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט. חק: כמה דאת אמר (משלי כא) ותתן טרף לביתה וחק לנערתי. ומשפט: כמה דאתמר (תהלים פא) משפט לאלהי יעקב. ושם נסהו, בההוא את קדישא. כמה דאת אמר, כי חק לישראל הוא. בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטר א קדישא.

ויאמר אם שמוע תשמע לקול יי' אלהיך. (שמות טו) ויאמר, מאי ויאמר. לא כתיב מאן קאמר דא. אלא קדשא ברין הוא אמר. רבי חזקיה

ויאמר אם שמוע תשמע לקול יי' אלהיך. (שמות טו) ויאמר, מאי ויאמר. לא כתיב מאן קאמר דא. אלא קדשא ברין הוא אמר. רבי חזקיה

מאמירה סתם, שכתוב (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל ה'. אמר, לא כתוב מי אמר. אף פאן ויאמר סתם, ולא כתוב מי אמר.

אמר רבי יוסי, משמע שכתוב ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ, מכאן משמע ויאמר, ומשמע מי אמר דבר זה. לקול ה' אלהיך? לקולי ה'יה צריך להיות! אלא לאותו קול שנקנסו בו.

אמר רבי אבא, אחר שהתגלה בהם רשם הקדוש, נכנסו בשני חלקים קדושים, כמו שנאמר, וכיון שנקנסו בשני אלה, נכנסו בשני החלקים האחרים הללו, שפאשר יעלו בשני האחרים הללו, יתחברו באלה ולא ימנעו הברכות, ולכן באלה מגיעות הברכות (ומשום כך באלה מגיעים) עד המלך הקדוש.

וממקומו של הכתוב נשמע הדבר, שכתוב ויאמר אם שמוע תשמע. ויאמר - זה המלך הקדוש. ומה אמר? אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך, כמו שנאמר כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא - זו פנסת ישראל. והישר בעיניו תעשה - זה צדיק. והאזנת למצותיו - זה נצח. ושמרת כל חקיו - זה הוד. פיון שנקנסו באלה, הרי הגיעו למלך הקדוש. אחר כך מה כתוב? כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך פי אני ה' - זה המלך הקדוש.

נשמע, שכל מי ששומר את הרשם הקדוש הזה, ממנו עולה עד המלך הקדוש העליון. מה משמע? משמע אותם שנים שהתפנס בהם הדרע, ושמן משחת קדש, ששופכים אותו בפני האמה, ועל דהו נקשרו כאחד, והמלך העליון עליהם, ונקשרו בו. ועל כך, מי שנקנס בשני אלה

אמר, שמענין (נ"א משמע) אמירה סתם, מאמירה סתם. דכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל ה'. אמר, לא כתיב מאן קאמר. אוף הקא ויאמר סתם, ולא כתיב מאן קאמר.

אמר רבי יוסי, משמע דכתיב, ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ, מהקא משמע ויאמר, ומשמע מאן אמר מלה. לקול ה' אלהיך, לקולי מיבעי ליה. אלא לההוא קול דעאלו ביה.

אמר רבי אבא, בתר דאתגליא בהו רשימא קדישא, עאלו בתרין חולקין קדישין, פמה דאתמר, וכיון דעאלו באלין תרין, עאלו באלין תרין חולקין אחרנין, דכד יסתלקון באלין תרין אחרנין, יתחברון באלין, ולא ממנעי ברפאן, ובגין כך, באלין מטו ברפאן, (ובגין כך באלין מטו) עד מלפא קדישא.

ומאתרויה דקרא אשתמע מלה, דכתיב, ויאמר אם שמוע תשמע. ויאמר: דא מלפא קדישא. ומאי קאמר, אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך, פמה דאת אמר (דברים ד) כי יי אלהיך אש אוכלה הוא, דא פנסת ישראל. והישר בעיניו תעשה: דא צדיק. והאזנת למצותיו: דא נצח. ושמרת כל חקיו: דא הוד. פיון דעאלו באלין, הא מטו למלפא קדישא. לבתר מה פתיב, כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך פי אני ה' רפאך. פי אני ה': דא מלפא קדישא.

אשתמע, דכל מאן דנטיר להאי רשימא קדישא, מניה סליק עד מלפא קדישא עלאה. מאי משמע. משמע אינון תרין, דאתפנש בהו זרעא, ומשח רבות קדשא, דשדיין ליה בפום אמה, (ועל דא) אתקשרו כחדא, ומלפא עלאה עלייהו,